

hij met zijn andere,
Zonder om te kijken, de lade open trekt en
daar zijn mueslibord uithaalt.
Zo'n vertrouwen, dat schept een band.
Daar begint de opstand.
Hier begint het verzet.
Een sober, evenwichtig verzet.
Een mooi geproportioneerde opstand,
Uit het bed,
Een verzet zonder trilling.
Een vermenigvuldiging.
Verzet tegen wat het spreken verzwijgt,
verzet tegen het zich verspreken van het zwijgen.
Verzet tegen wat elke herinnering vergeet.
Verzet
 op een kapotte harmonie gezet
 weg met de dreigende bevrijding van
 de Wet.
Ik leg aan,
Ik vind een begin,
Ik vind een begin in de vertrekkende tekens.
**Kracht van houtwater
uit de borst gestroomd.**
Nu weet ik dat het niet aan het weten is om
te vertrekken.
Ik ga door.
Door de stad, door de sprekende stad,
ik heb niets te zeggen dan
 een lekkende korf
 vol ongevonden lettergrepen.
Ik ga door de stad die door mijn huid gaat,
En water uit mijn voorhoofd slaat.
Ik ga, de stoepstenen lispelen van de bevrijding
van hun vastheid.
 Mijn mond barst in het tasten naar een naam.
Ik schud het hoofd en ik verschijn achter de
hoek waar ik al was,
volg een kwikstaart,
overdek zijn snavel met mijn blik,
mijn oog spat open als een kers,
ik word onopvallend,
ik wissel mijn zolen met de macadam.
Ik ga soeverein als een vod, een natte snor,
ik mompel brandend een prop van stenen in
mijn mond,
(het scheuren van mijn schaduw komt later)
ik ga schuilen in een nis voor de regen die er
nog niet is,
ik besluit alles te doen in naam van wat nog
niet is
ik ga de weg die me begaat,
ik zie de vlakke na de brand,
ik hoor,
ik hoor nog steeds hoe Dachau valt over de
woorden.

De zon komt op,
genadeloos volmaakt.
Haar monotoon licht valt op schuine tenen
en veel te verstrekkende formules,
valt op hoe dramatisch misgroeid wij zijn.
Ik ga door.
Het is misgelopen.
 Het moet een kleine magere kerel zijn,
 die op anders best beminnelijke schouders
 kruipt, en net wanneer het niet kan de
 handen voor de ogen houdt,
 en vraagt: 'Wie ben ik?' en wij zeggen dan
 niets vermoedend:
 'de dingen van de dag, eerst naar de bank,
 dan naar de post'.
 En ergens daartussen is het gebeurd.
Heeft de gekende wet zich uitgezet,
De gekende wet:
Zij is een diva, zij is de beroemde draaias,
in het bloedrad van de geschiedenis die een
belofte was.
De gekende wet schiet zich als een pijl uit de
blik van de kleine magere kerel,
en Michellele stroenkelt zijn eieren kapot.

Ik loop door, klipsilieuus,
ik versnel mijn pas.

ZES

Vannacht draal je als een inca op je offerberg,
Vannacht smelt je de valreep
Terwijl de heilige dreigt met verrijzenis,
Verscheur je zijn witte stem.
Met een pincet
trekt deze nacht
mij uit het alfabet.
 Ik ga door,
 straat in straat uit,
 brug op brug af,
 Je ziet hoe efficiënt het portier van een deur
 wordt opengedaan,
 Je ziet en geniet van het grondbeginsel,
 The bottom line,
 het lijntje gezond verstand dat iedereen heeft
 gesnoven.
 Terwijl er toch krokussen zijn.

Waar ben ik
Zonder lach
Ik ben dood
Dood en dood
In deze nacht dood op de weg.
Een vroege fietser draait de bocht om,
ik kijk hem na,
krab aan mijn neus en vraag

Of er niet een plek moet zijn die van nie-
mand is,
Een gele Renault haalt hem in.
Ik loop door de straat en zoek een gezicht
niet wetend welk
en vind alleen de herinnering aan een
gezicht,
moet er dan een niet-plek zijn die van ieder-
een is?
De postbus wordt leeggehaald, de eerste
kranten doen hun ronde,
ergens moet een onmenselijke plek zijn,
ontoegankelijk en onmiddellijk.
Gehandicapte Willem flitst in zijn rolstoel
naar zijn beschutte werkplaats.
Een aktetas wordt dichtgehouden,
een advocaat haast zich met zijn toga over
zijn arm.
Ergens voorbij het uiteinde heerst – wie weet
– een gespierde herinnering aan een onver-
grendeld gezicht.
De vrachtwagens van bakkerij Goossens leve-
ren hun voorgebakken pistolets,
een plek die bestaat waar ze zich terugtrekt,
een hond wordt uitgelaten,
de groeit in haar ontkenning,
zoals bloed van zichzelf vloeit in het graf,
zo gaat de plek onophoudelijk over.
Het is honds.
Er moet een plek zijn buiten kennen en niet-
kennen,
alsof ze niet te vergelijken is.

Ik loop op de berm van de brede Boulevard,
ik loop op een rechte lijn,
op de boord van mijn machteloosheid,
rakelings langs een koele *andere* nacht,
door mij heen schuift de kiezel van Cicero,
de eerste rat in een stad in de 14de eeuw,
de verloren riem van de wachter van het
Kapitool,
de Belgische kogel in het been van
Commandante Marcos,
Een eend vliegt op vanachter een herenhuis,
de eerste luiken worden opengetrokken,
er moet achter de ruïnes van het geheugen
een plek zijn
achter de bouwval van de woorden,
een plek die overstag gaat,
die aankomt in haar vertrek,
in die plek
daar in die plek die geen plaats vindt
halen de schimmen van de geschiedenis hun
vlees,
en sterven eraan als aan iets veel te menselijks.